

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiæ Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XXIIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

se Anglos gloriae fortis viri, in manibus Henrici regem ferunt extinxisse. Hoc tamen certum est, Henricū Hol-satum eam in prælio nauâsse cum suis militibus operam, ut regi Anglia in reliquum percharus esset, acceptis ab eo literis, ut Henricus cum omni posteritate annuas ac-ciperet à rege quadringētos aureos maiores, (Nabulos vocant) si modò per singulos annos ille, suique, regis sua presentarent obsequia. Hoc enim tempore compertū est, nostra etate, Henrici Ferrei successores prætendisse li-teras, & intercedente transactione, indè diu controuer-siam continuatam expirâsse. Multa sunt apud Anglos de virtute, fide, constantia huius viri, rebus gestis, præ-clara testimonia: quorum quædam commemoratione di-gna subiectemus.

CAPUT XXIIII.

Henricus, cognomento Ferreus, comes Holsatiae, quandiu regi Angliae militaret, regi pro virtute semper fuit commendatissimus. Vrebatur id Anglicorum aliqui inuidæ gentis oculos, quid alienigena charior esset regi indigenis. Insidijs perinde sèpè expeditus, ut subuerteretur, sed euasit per industriam: nam circum-spectio singularis, & militare robur, & Deus innocentiae & fidei amator, illum eripuere malis. Iniuriam facien-tes Anglii, primi venerunt ad querimoniam apud re-gem: sed ille suæ gentis morem non ignorans, occlusas aures habuit accusationibus Henrici. Aberat Eduardus aliquandiu, & in arce manebat Henricus, vbi erat & regina: Delatores reginæ suggerebant: Hunc, inquit, Saxonem Teutonicum rex multis prætulit nobilibus Anglicis, quem quis credit esse nobilem, tam longè ser-viem? Suggesterunt mulieri, ut de leone periculū faciat, quem rex tenebat inclusum. Ferunt bestiâ internoscere nobis-

nobilem sanguinem à degeneri. Solebat Henricus ante lucem auras captare, & intra arcem obambulans scrutari portarum claustra: id scientes Angli, voluntate regina leonem noctū laxant, vt Henricum ignobilem ante lucem laceret. Ille de more, sola super nudo discinctus talari, balteum cum gladio collo appenderat: descendensq; gradu cùm nihil timeret, obuiū habuit leonem, rugientem, frementēmque. Ille interritus: Quiesce, inquit, quiesce ferox canis. Ad durius hoc verbum leo pedibus eius prosternitur. Mirantur, qui de latibulis prospexere: leonem reduxit in caueam. Ferunt alij, stantem aliquando ad cancellos leonis cum Anglicis Henricum, dixisse: Si quis inter vos est nobilis, imitetur faciens, quod facio. Ingressus, ferociori ex omnibus leoni crinale suo capiti detractum imposuit, & exiuit nihil respectans: Stupuit leo immobilis. Tum conuersus ad Anglicos: Si quis, inquit, fudit stemmati suo, referat crinale quod intuli. Illi rubore perfusi, abiérunt. Cui rem atate nostra similem aiunt contigisse in curia Matthei regis Vngariae. Erat Polonus régi militans, viribus insolens, & qui iactanter sàpè Vngaros ad luctam, ad pugnam, ad hastam euocaret, multosq; sàpè vicisset: Sed iactantia illum fecit odiosum. Stabat in ferratis claustris immatis leo. Quis est, inquit Polonus, qui famelico leoni aust carnem auferre, quam ore compræhenderit? Cùm nemo præsumeret, Cernetis, inquit, quod dico. Illi fame per diem excruciant leonem: postera die ouem projiciunt quadripartitam: leo immurmurat, appræhensæ carni incubans: Polonus ingreditur, & leonem iam vorantem, diuaricatis cruribus inclusum, pugno ferit in os, dicens: Offam dimitte canis. Vocem intrepidam leo exhorruit: exeuntémque visu solo sequitur. Audax facinus, cùm ad regem

regem perferretur, non probauit: euocatumq; Polonum
pro more donatum, domo sua iussit excedere: vt qui ve-
nalem ià vitam circunferret, non necessariò, sed ad so-
lam iactantiam obijciens se periculo: quid nō ausurum,
proposito præmio? Physici tradunt, leonem feram nullius
nisi impauridi hominis vocem contremiscere. Sed Hen-
ricus comes inuisum se tot insidijs peti cernens, regem
adit: Pro fide & labore plurimo rex inclyte, inquit, non
me exigendum canibus domo tua sperabam: sed quando
ea Anglorum in me, quam cerno, sinistra affectio, ceden-
dum est. Rex illum magnis conditionibus detinere cona-
uit, nihil profecit: abeunte magno donat auro, additis
literis, de quibus diximus: quas alij probabilius ad sum-
mam aureorum centum maiorum ferunt fuisse.

CAPVT XXV.

Nicolaus autem Henrici germanus frater domi se-
dens, dum ille peregrinatur, in fide continere cu-
rat omnia: præsertim ea, quæ sub corona Daniae fratres
tenebant. Arcem Hakesow in Fionia Henrico de Aleuel-
de commendauit: Arces autem, quas in Iutia tenebat,
cuidam eius gentis militi (Vitulum sua lingua Dani vo-
citur) permisit. Nam ille se comiti sacramentis al-
ligauit, duas arces, quas tenebat, comiti se seruaturum.
comes plurimum illi habens fidei, tertiam quoquè illi
commendauit. Sed cum interim rex Valdemarus etate
procederet, cōualeceretque, arces regni paulatim ten-
tavit recipere: iure, an iniuria, parùm pensitabat. Ten-
tatus à rege miles Calff, facile transiit à comite ad re-
gem, oblitus decoris & iurisurandi: Cuius factum ipse
rex dignum risu putauit, dicens circumstantibus: Bonus
vitulus boni comparandus: cum duabus arcibus abibat,
tribus præditus reueritur. Quo etiam tempore arcem

Vv

Dorning

